

σᾶς εὖρον, ὅπερ ἐπεπόθουν ἐκ καρδίας· εἶθε ὁ πάνδω-
ρος θεὸς νὰ ἀνταμείψῃ ὑμᾶς, καὶ τὰ τέκνα σας διὰ
τὸ μέγα εὐεργέτημα τὸ ὁποῖον μοι ἐκάμετε. — μακα-
ρίζω ἑμαυτὸν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ὅτι εὐεργέτησα ἄν-
θρωπον τόσον τίμιον, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τὰ χρή-
ματα ταῦτα δὲν τὰ ἐπερίμενον· καθότι ἦσαν μικρὸν
δῶρον, τὸ ὁποῖον προεθέμην νὰ σὲ κάμω. — ἡγνόνουν,
κύριε, τοῦτο· καὶ ἔπειτα δὲν λαμβάνω ποτὲ χρήματα
παρὰ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου μου· καταδεχθῆτε, σᾶς
καυκιετεύω, νὰ λάβητε τὸ ἀργύριόν σας. — Ὁχι, φίλε
μου, δὲν ἀνήκει πλέον οὔτε εἰς ἐμέ οὔτε εἰς σέ· ἀγό-
ρασε λοιπὸν μὲ αὐτὸ πράγματά τινα διὰ τὰ τέκνα
σου, τὰ ὁποῖα δώρησον αὐτοῖς ἐκ μέρους μου. — ἤθελα
ἀναμφιβόλως φανῇ ἀγνώμων ἀποποιούμενος τοῦτο. —
ἰδοῦ, τετέλεσται· ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου,
ἀλλὰ διασάφισόν μοι ἓν τι, ὅπερ ἀπὸ ἡμερῶν καταβα-
σανίζει τὴν περιέργειάν μου· μὲ ποῖαν πεποιθήσιν
ἐτόλμας νὰ ζητῇς ἐξ δραχμᾶς, δίδων ὡς ἐνέχυρον τὸν
πῖλόν σου, ὅστις, ἐν ἀληθείᾳ, δὲν ἀξίζει οὐδὲ ἐξ λε-
πτᾶ; — μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ πῖλός μου εἶναι
ἀνεκτίμητος. — Καὶ πῶς τοῦτο, σὲ παρακαλῶ; — ἰδοῦ
Κύριε.

Πρὸ τινων ἐτῶν ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ ἰδιοκτητοῦ
τοῦ χωρίου μας περιτρίχων τὰς τάφρους τοῦ πύργου,
ὠλισθήσας καὶ ἐνεβυθίσθη εἰς τὸν πάγον· ἐργαζόμενος
ἐγὼ τότε κατὰ τύχην ἐκεῖ πλησίον, ἤκουσα φωνάς,
ἔδραμα, καὶ ῥιφθεὶς ὡς εἶχον ἐνδεδυμένος ἐντὸς τῆς
ὀπῆς εὐτύχησα νὰ ἐκβάλω τὸν παῖδα καὶ τὸν φέρον
ζῶντα πρὸς τὸν πατέρα του. Ὁ Κύριός μου ἀνταμείβων
μὲ διὰ τὴν εὐεργεσίαν μου ταύτην μοι ἐδώρησε στρέμ-
ματά τινα γῆς καὶ ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων ὅπως
οικοδομήσω οἶκον, εὐπρεπίσω αὐτόν καὶ νυμφευθῶ· πρὸς
δὲ ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐν τῇ ὀπῇ ὁ πῖλος μου, ἐπέθεσεν
εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὸν ἰδικόν του, λέγων μοι, ὅτι
ἔπρεπε νὰ περιβάλῃ τὴν κεφαλὴν μου μὲ στέφανον·
ἐβλέπετε λοιπὸν ἐκ τούτων, ὅτι πρέπει νὰ ὑπεραγαπῶ
τὸν πῖλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ χωρίον δὲν φορῶ
ποτέ· διότι ἐκεῖ τὰ πάντα μοι ἀναμνησκουσι τὸν
εὐεργέτην μου, καὶ τοι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀποθανόντα·
τὰ τέκνα μου, ἡ σύζυγός μου, ὁ οἶκός μου, αἱ γαῖαι
μου, καὶ ἐνὶ λόγῳ οὐδὲν κέκτημαι, ὅπερ νὰ μὴ μὲ
ἀναπολῇ τὸν κύριον· ἀλλ' ὁπόταν ἔρχωμαι εἰς τὴν πό-
λιν φορῶ πάντοτε τὸν πῖλόν μου, ἵνα ἔχω τι πρὸς ἀνά-
μνησίν μου· δυσχεροῦμαι δὲ μόνον, ὅτι ἤρχιστε νὰ
τρίβηται· ἐβλέπετε; ἐφθάρη πλέον, ἀλλ' ἐν τούτοις
καὶ ἐν τεμάχιον, ἐάν μοι μείνῃ θέλω ἀείποτε τὸ θεω-
ρεῖ πολῦτιμον.

Ὁ κόμης κατανυχθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης,
ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του μίαν ἐπιστολὴν, τῆς
ὁποίας τὸ περικάλυμμα δοῦς εἰς τὸν χωρικὸν εἶπε· λάβε,
φίλε μου, εἰμὶ ἡναγκασμένος νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλ' ἰδοῦ
ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας μου, τὴν ἐλευσομένην κυ-
ριακὴν σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ὁ χωρικός κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν πορεύεται
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος, ὅστις, ἅμα τῷ ἀνγγέλῳ
ἡ ἀφίξις του, τρέχει πρὸς προὔπαντήσιν του, τὸν λαμ-
βάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τῷ λέγει· φίλε μου, εἰς ἐμέ
μὲν μονογενῆ υἱὸν δὲν ἔσωσες, πλὴν, μ' εὐεργέτησας
μεγάλως· διότι μὲ ἔμαθες νὰ ἀγαπῶ πλείοτερον τοὺς
ἀνθρώπους δεικνύν μοι, ὅτι ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἄνθρωποι

τίμιοι καὶ εὐγνώμονες· ἐπειδὴ τοσοῦτον ἐντίμως περι-
κοσμοῦσι τὴν κεφαλὴν σου οἱ πῖλοι, ἰδοῦ ἕνα, τὸν
ὁποῖον σοὶ δίδω· ἀλλὰ μὴ νόμιζε, ὅτι ἀπαιτῶ ν' ἀπο-
βάλῃς τὸν τοῦ εὐεργέτου σου, ἐξ ἐναντίας ἐπιθυμῶ ὁ
ἐμός νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὴν περαιτέρω διατήρησιν
ἐκείνου. Καὶ κατ' ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν θέλεις εὐρί-
σκει τοῦ λοιποῦ παρ' ἐμοὶ ἕτερον πῖλον.

ΑΙ ΕΙΡΚΤΑΙ.

Πρόσβλεψον τὰ σκυθρωπὰ ταῦτα τεῖχνη, ἐν οἷς σι-
νηροδέσμιοι· ἡ ἀνθρώπινος ἐλευθερία ἐγκέκλειται, ἐνθα
ἡ ἀθωότης ἐνίοτε συγγέεται μετὰ τοῦ ἐγκλήματος,
καὶ ὅπου οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ὑποφέρουσι πάσας τὰς
τιμωρίας πρὸ τοῦ θανάτου. Πλησιάσε, καὶ ἐὰν τρομε-
ρὸς κρότος τῶν ἀλύσεων, τὸ στυγερὸν σκύτος, καὶ οἱ
μακρόθεν ὑπόκωφοι στεναγμοὶ, φρίκην ἐμποιοῦντα εἰς
τὴν ψυχὴν σου, δὲν σὲ ἀναγκάσωσι νὰ παλινδρομήσῃς,
εἴσελθε εἰς τὸ καταγώγιον τῆς ὁδύνης. Τολμᾷς νὰ
καταβῇς ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἰς τὰς τρομερὰς ταύτας
εἰρκτάς, καὶ ὑπὸ χαρακτῆρας ἡλωιωμένους θεωρεῖ τοὺς
ὁμοίους σου, μωλωπισμένους ἐκ τῶν ἀλύσεων, μεμο-
λυσμένους ὑπὸ ἀέρος μεστοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐγκλήμα-
τος· διατρεφομένους μὲ τροφὰς ἀθλίας, καὶ ταύτας
μετὰ πλείστης φειδωλίας παρεχομένας αὐτοῖς· κατα-
πεπληγμένους ἀδιαλείπτως ὑπὸ τῶν δεινῶν τῶν δυ-
στήνων συνδεδεμωτῶν των.

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἦνε ἔνοχοι, εἰσὶν ἐπίσης καὶ ἐλέους
ἄξιοι· ὁ δὲ δικαστὴς, ὅστις ἀναβάλλει τὴν δίκην
αὐτῶν εἶναι πασιφανῶς ἄδικος. Ὁ νόμος ἐντέλλεται
τιμωρίαν δημοσίαν, ἥτις ἀνάγκη νὰ ἐξαρκῇ πρὸς τι-
μωρίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἱκανοποιήσιν τῆς κοινω-
νίας. Ἀλλ' αἱ χρόνιοι αὐταὶ θάσανοι σκληρᾶς φυλακῆς
εἶναι νέα ποινὴ παρανόμως τὸν ἔνοχον ἐπιβαρύνουσα·
καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ νόμου παράβασις εἶναι τοῦ μέτρου
τῆς ποινῆς ὑπερβάσις· εἶναι κατάχρησις τοσοῦτον ἀ-
παισιωτέρα, καθόσον βλάπτει καὶ τὸν ἔνοχον καὶ τὸ
δημόσιον σινάμα, καὶ καθόσον πᾶσαι αἱ ἐν εἰρκτῇ
διανούμεναι στιγμαὶ συμβάλλουσι πρὸς τὸ ἡθικὸν
παράδειγμα.

Ἐὰν δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦναι ἀθῶοι, ὦ τῆς ὁδύ-
νης! ὦ τῆς ἀσπλαγχνίης! εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ
φιλανθρωπία ὑψώνει φωνὴν τρομεράν, φωνὴν περιπαθῆ.
Πῶς! ὁ ἐκ γενετῆς ἐλεύθερος οὗτος ἄνθρωπος στενάζει
ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων στεναγμὸν σπαραξί-
κάρδιον! ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃ ἡ ἀγαθοεργὸς φύσις
ἐδώρησάτο τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, μόλις ἀναπνέει ἐν
εἰρκτῇ! Ὁ οἰκογενειάρχης οὗτος βιαίως ἀπεσπᾶσθαι ἐκ
τῶν κόλπων τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του! ἡ λύ-
πη, ἡ ἀπελπισία, καὶ ἡ πείνα καταμαστιρίζουσι τὸν
εἰρηνικὸν αὐτοῦ οἶκον· οἱ βραχιόνες οὗτοι, οἵτινες τοῖς
παρεῖχον δαψιλῶς τροφὰς, οἵτινες ἔσπειρον καὶ ἔδρε-
πον τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των δέσμιοι!

Ἡ ἀθωότης ἐνὶ λόγῳ εἶναι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸ
καταγώγιον τῆς κακουργίας! ἐκεῖ, ὅθεν ἀτενίζων πρὸς
τὸν οὐρανὸν ὁ ἄνθρωπος λέγει μετ' ἐκπληξέως καὶ πι-
κρίας· ὦ ἄνθρωπε! οἶον τὸ πεπρωμένον σου! νὰ ὑπο-
φέρῃς καὶ νὰ ἀποθνήσκῃς, ἰδοῦ ὁποῖος βραχὺς καὶ πο-
λύστονος ὁ βίος σου!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)